

После Украјине још једна држава признала лажну цркву

Готово у тренутку када је руски шеф дипломатије Сергеј Лавров изјавио да Сједињене Америчке Државе покушавају да продубе раскол у целом православном свету, стигла је потврда његових речи у пракси, и то из — Летоније.

Вест која је потврдила Лавровљеву изјаву у „реалном времену“ гласи:

„У Летонији је крајем прошлог месеца регистрована нова и независна православна црква – ’летонска православна аутономна црква’, која је независна од Москве, односно од постојеће Летонске православне цркве, која је самоуправна и везана за Московску патријаршију Руске православне цркве.“

Како се ситуација у тренутној кризи православне цркве одвија, тако се све више појављују [геополитички актери](#) који су вештачки изазвали ту кризу међуцрквених односа, каже за Спутњик свештеник Дарко Ђого, професор Богословског факултета у Фочи.

„Рисајкл бин“ црква

Ђого напомиње да је у ранијим радовима о украјинском питању, од пре око годину дана, указао на то да се „та спољнополитичка рука није ни крила“ и да је одувек била очигледна и јасна, само што је данас постала „саставни део отворене дипломатске агенде“.

Оно што више забрињава јесте спремност и сервилност црквених структура да послуже

тим геополитичким намерама, додаје Ћого.

„Притом, не мислим само на једну врсту проблематичних црквених структура, као што је управо формирана такозвана Летонска аутономна православна црква, која је као први свој акт који је јавно упутила било декларисање да она не припада Московској патријаршији. У истом том акту су позвали све свештенике под забраном и који имају канонске проблеме у Московској патријаршији да им се придруже. Дакле, то вам је једна врста 'рисајкл бин' црквене структуре која треба да рециклира све оне елементе који су Московској патријаршији изазивали проблеме у црквеном животу“, сматра Ћого.

Према његовим речима, може се очекивати да ће се притисак на помесне цркве повећавати и да ће бити све отворенији, а видеће се колико ће озбиљност помесних цркава попут Грузијске, Румунске и Бугарске православне цркве издржати ту врсту притиска, имајући у виду геополитички контекст тих земаља.

Цариград као Ватикан

Ћого се, ипак, нада да неће доћи до неке веће ескалације. Међутим, оно што не може да се искључи јесте да ће доћи до једне врсте раслојавања, као што се десило у [Грчкој православној цркви](#), на водеће црквене структуре, које су поклекле пред притисцима, са једне стране, и људе који не прихватају притисак и не желе да легитимишу украјински раскол, са друге стране.

„Очигледно је да ће у Грчкој православној цркви доћи до неке врсте раслојавања и ту је Московска патријаршија сасвим у праву у свом односу према целини помесних православних цркава, јер је направила два различита приступа. Један је у односу на архиепископа Јеронима и прихватање украјинских расколника и њихову легитимацију. Архиепископ Јероним је избрисан из диптиха, тачније московски патријарх га више не помиње на литургији, али у истој одлуци је Московска патријаршија рекла да ће сваки епископ унутар Грчке цркве који не призна раскол остати са њом у јединству“, каже Ћого.

Од кога је Мило учио занат

Он наглашава да не би волео да се оствари такав сценарио, али чини се да је све извеснији и да ће се у свакој од помесних цркава временом свештеници и верујући народ изјаснити да ли су за вековни поредак православне цркве, или за нову идеју „православног Ватикана“.

Кад је реч о Летонској православној цркви Московске патријаршије, њу је, по стицању независности 1991. године, Летонија регистровала у складу са правилом „једна конфесија, једна црква“, али је тој, наизглед, великодушности летонских власти претходило „завртање руке“ Цркви, која је морала да изјави пуну лојалност држави, под претњом одузимања имовине.

Свака сличност са случајем Српске православне цркве у [Црној Гори Мила Ђукановића](#) није случајна. Друга сличност са положајем СПЦ у Црној Гори је и та да је велика већина верника у Летонији везана за Московску патријаршију, док расколничка црква, неформално створена још 1994. године, представља маргиналан број верника, будући да су Летонци највећим делом протестанти и католици.

Према Ђоговим речима, апсолутно је аналогна ситуација између тзв. „црногорске православне цркве“ и „летонске аутономне цркве“, с тим што би требало да се зна да те тзв. цркве које успостављају државе немају никакву црквену употребу, већ државно-политичку „како би биле употребљене као средство присиле на канонске цркве“.

Естонска црквена „транге-франге“ политика

„И Митрополија црногорско-приморска Српске православне цркве и Летонска православна црква Московске патријаршије у владајућим наративима у Црној Гори и Летонији непријатно подсећају становништво и власти да су њихова историја и њихови идентитет везани за шире оквире — Србију, Русију, СССР, тако да они немају никакву наду да ће нове црквене структуре икада бити озбиљне. Оне служе само томе да држава преко њих може да уцењује, спроводи тортуру и да одузима имовину“, сматра Ђого.

Он наводи случај Естоније где постоји Естонска православна црква Московске патријаршије, али је још 1995. године Цариград успоставио „нову естонску православну цркву“, односно епархију Цариграда која је одмах добила повлашћени положај.

„Данас имате парадоксалну ситуацију да та црква која нема вернике, али има имовину, практично изнајмљује своју имовину Естонској православној цркви Московске патријаршије, која има вернике, али јој је држава одузела имовину. Тако да те морбидне ситуације и ситуације потпуног правног лицемерја су нешто што можете да видите нарочито у прибалтичким земљама и у Црној Гори“, закључио је професор Богословског факултета у Фочи.

[Преузето са: https://rs.sputniknews.com/](https://rs.sputniknews.com/)